O clipă de nemurire

de Sergiu Someşan din volumul "Carte de magie", editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Soarele se pregătea să răsară cu străluciri solemne deasupra munţilor. Totul părea plin de măreţie aici, aproape de acoperişul lumii, şi John Smith era cuprins până în adâncul fiinţei lui de această măreţie. Aici nu mai aveau nici o importanţă miliardele lui de dolari, şi până şi dorinţa lui începea să i se pară oarecum lipsită de importanţă. Se înspăimântă dintr-o dată de prostia ce-i trecuse prin cap. Cum adică să fie lipsită de importanţă? Bătuse atâta drum până aici, în creierul munţilor, luptându-se cu formalităţi umilitoare pentru el, cu oficialităţile care pe de o parte considerau drumurile spre Tibet un fel de zăcământ naţional, care trebuia concesionat numai pe bani grei, iar pe de altă parte nu ar fi vrut cu nici un preţ să admită că ar fi ceva de văzut sau de aflat acolo. Iar după ce a dat grămezi de bani ca să ajungă aici, lama ăsta, sau ce rang o fi având el, îi cere douăzeci de mii de dolari pe un flacon cu Elixirul Nemuririi. Mai întâi, a vrut să se tocmească, dar, văzând privirea fixă a bătrânului lama, a renunţat. Cu cel care îl adusese aici, în vârful munţilor, s-ar mai fi putut discuta, dar dispăruse ca în ceaţă după ce îl predase în mâinile bătrânului. Spunea că ar fi un fel de administrator laic al lamaseriei şi părea că nu se bucură de cine ştie ce consideraţie printre călugări.

— Ştiţi, se scuzase el pe drum, într-o engleză de-abia inteligibilă, nu am înstrăina cu nici un preţ nici o picătură de elixir, dar o să vedeţi în ce stare deplorabilă se află lamaseria. Şi călugării nu ştiu nimic de treburile lumeşti decât că totul trebuie să fie gata la timp. De unde bani, nu i-a interesat niciodată! Abia i-am convins să se despartă de un flacon din preţiosul lor elixir. De altfel, e prima dată când o fac, şi tare mi-e teamă că şi ultima dată… Aşa că ar fi bine să aveţi grijă ce răspundeţi şi mai ales să nu vă târguiţi, indiferent cât v-ar cere.

Dacă John Smith a crezut asta un fel de abilă regie şi un fel de punere în gardă pentru a obţine un preţ bun, şi-a schimbat impresia imediat ce l-a întâlnit pe bătrânul lama. Un timp, acesta l-a privit în tăcere. Apoi, într-o engleză cursivă, cu mult mai bună decât a administratorului, l-a întrebat:

— De ce vrei să devii nemuritor, domnule Smith?

În orice altă parte a lumii, John Smith probabil că l-ar fi repezit pe cel care i-ar fi pus o asemenea întrebare:

— Eu am banii, tu ai marfa, aşa că nu te interesează pe tine de ce – şi i-ar fi trântit banii pe masă.

Cu instinctul care îl făcea întotdeauna să câştige şi să manevreze oamenii spunându-le de fiecare dată ceea ce voiau ei să audă, a răspuns:

— Am câştigat o mulţime de bani… Mă simt bătrân, aproape de moarte, şi, cum uneori am câştigat aceşti bani făcând rău altor oameni, acum am nevoie de timp să fac bine… mult bine. Am nevoie de încă o viaţă să o consacru numai binelui… – şi John Smith se miră de cât de sincere îi sunau cuvintele.

— Şi mai ales deoarece crezi sincer că eşti prea bun ca să mori, domnule Smith!

John Smith se cutremură în adâncul fiinţei lui: „De unde a ghicit asta bătrânul pungaş? Că doar nu am spus-o nimănui!"

Lama îl privi ţintă pe bărbatul din faţa lui, apoi adăugă:

— Asta nu contează chiar aşa de mult. În adâncul fiinţei noastre, toţi credem că suntem prea buni ca să murim. O vanitate măruntă de care numai moartea ne vindecă… O să-ţi dăm un flacon, domnule John Smith. Mai bine zis, o să-ţi vindem unul pentru că, aşa cum vezi, lamaseria este destul de dărăpănată ca să necesite reparaţii serioase. Voiam numai să mă asigur că eşti o persoană serioasă, care va şti să păstreze secretul, pentru că, sper, îţi dai seama ce lovitură ar fi pentru credinţa noastră dacă s-ar afla că noi comercializăm aşa ceva. Am fi ostracizaţi, chiar şi numai dacă s-ar afla că distilăm un asemenea preparat, darămite că îl şi vindem. Tradiţia cere ca nemurirea să se obţină prin rafinarea conştiinţei, puterile şi ştiinţa să vină din interior, prin forţe proprii. Este periculos să trezeşti asemenea puteri şi să le pui la îndemâna unor oameni care le-ar putea utiliza greşit. E ca şi cum ai da un cuţit unui copil mic, domnule Smith. Poate că nu va ucide pe nimeni, poate că se va răni singur, sau poate că va pierde cuţitul fără să-l folosească. Dar noi trebuie să ne asigurăm că veţi folosi aşa cum se cuvine această putere.

— Mult bine voi face, şopti John Smith ca în transă, şi chiar era convins că se va putea lipsi de câteva milioane.

— Atunci, ia flaconul şi mâine dimineaţă să-l bei pe tot o dată pe măgura din faţa lamaseriei… chiar în clipa în care vei zări prima rază a soarelui.

Asta fusese ieri-seară, iar acum John Smith aştepta pe colină ca soarele să-şi termine tot spectacolul de lumini şi el să poată să-şi ia doza de nemurire, deşi, ca să fie sincer, nu prea credea că momentul administrării are chiar o aşa mare importanţă. Dar, cum nu voia să rişte câtuşi de puţin, în momentul în care zări prima rază de soare dădu pe gât flaconul. În prima clipă nu simţi nimic decât un gust de apă sălcie. Apoi tot trupul părea că îi este cuprins de căldură şi o gheară rece i se strecură spre inimă: „Bătrânul pungaş, totuşi până la urmă m-a otrăvit. Mi-a luat banii şi m-a otrăvit ca să şteargă urmele… Aşa cum am bănuit, nu există nici un elixir…“.

Peste câteva ore, administratorul năvăli înspăimântat în chilia bătrânului lama:

— Mărite, străinul… a fost găsit mort în vârful măgurii…

Bătrânul lama îl privi un timp în tăcere, apoi şopti:

— Minunate sunt căile prin care soarta omului se împlineşte.

— Dar, mărite, dacă se fac cercetări, îl vor găsi acolo sus, otrăvit…

— Otrăvit, fiule? Apa din fântâna lamaseriei noastre este băută de oameni de sute de ani, şi încă nu a otrăvit pe nimeni. Ce-i drept, nimeni dintre noi încă nu şi-a dorit să devină nemuritor...

* * *

Undeva într-o maternitate din Manhattan, într-o sală de naşteri, se aude dintr-o dată ţipătul pur şi înalt al unui copil nou-născut. Doctorul îl cercetează atent, îl pune pe cântar, apoi, mulţumit, se întoarce spre tânăra mamă:

— Felicitări, doamnă! Aveţi un copil foarte sănătos! Ce nume vreţi să-i puneţi?

Femeia se trezeşte ca dintr-o transă, apoi priveşte lung şi nedumerită la medic:

— John Smith este numele lui, doctore!

de Sergiu Someşan din volumul “Carte de magie”, editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com